

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΑΡΟΙΚΙΑΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η Σμυρνιά του καταυλισμού

(Συνέχεια από την προηγούμενη εβδομάδα)

Όταν έφθασε στο σπίτι του ο Αλέξανδρος ήταν αναστατωμένος. Ένωθε υπερβολικά χαρούμενος, κάτι που σπάνια του συνέβαινε τον τελευταίο καιρό.

Το πρώτο πρόσωπο που αντίκρουσε μπαίνοντας στον διάδρομο του αρχοντικού, ήταν η Βασιλική.

-Γειά σου Βασιλική μου- της είπε με ένα πλατύ χαμόγελο και τα μάτια του έλαμπαν.

-Τι έχεις αγόρι μου-είπε εκείνη απορημένη για αυτόν τον ενθουσιασμό του Αλέξανδρου-φαίνεσαι ξαναμμένος παιδί μου, σου συνέβη κάτι;

-Όχι Βασιλική είμαι καλά. Μόνο έλα αμέσως στο δωμάτιο μου. Σε θέλω επειγόντως- απάντησε αυτός και έτρεξε προς τις πλατιές μαρμάρινες σκάλες που οδηγούσαν στον δεύτερο όροφο, που ήταν τα υπνοδωμάτια.

Τον ακολούθησε η Βασιλική με αργά βήματα κουρασμένη από τα χρόνια. Όλη την ζωή την αφιέρωσε σ' αυτή την οικογένεια. Από τα νιάτα της, παιδούλα ακόμη, 16 χρόνων, την έφεραν από το χωριό να φροντίζει την μάνα του Αλέξανδρου, την Ιουλία, που μόλις είχε γεννηθεί.

Την είχε κοντά της μέρα-νύχτα σαν δικό της παιδί. Τα χρόνια πέρασαν και η Ιουλία μεγάλωνε στα δικά της χέρια. Όχι πως η αρχόντισσα η μάνα της Ιουλίας δεν αγαπούσε το μοναδικό της παιδί. Την είχαν παραμάνια για τις μεγάλες φροντίδες, το φαγητό, το μπάνιο, το ντύσιμο και τα ξενύχτια ήταν η μικρή Ιουλία ήταν άρρωστη. Για όλα αυτά ήταν πάντα η Βασιλική.

Όταν έφτασε ο καιρός για το σχολείο η μάνα αναλάμβανε τα νέα της καθήκοντα για την Ιουλία, για τους δασκάλους, για την μουσική για τα καινούργια ρούχα της μικρής δεσποινίδας.

Όμως η μικρή Ιουλία δεν ξεχνούσε την Βασιλική. Σαν γυρνούσε από το σχολείο ή τον περίπατο έτρεχε στην Βασιλική να της πει τα νέα. Ήταν η πρώτη φιλενάδα της. Της έλεγε μάλιστα και τα σχολικά παιδικά της μυστικά. Ήταν πολύ δεμένη η Ιουλία με την Βασιλική την κουβερνάντα της.

Τα χρόνια περνούσαν και τα scho-

λικά χρόνια τέλειωσαν και η Ιουλία έγινε μια λεπτή όμορφη κοπέλα, και έλαμπε από νιάτα και ομορφιά. Ήταν χαρούμενη και ευτυχισμένη σ' ένα κόσμο χωρίς έννοιες που της εξασφάλιζε η τεράστια περιουσία του πατέρα της.

Γινόταν μεγάλες δεξιώσεις στο αρχοντικό. Κάθε φορά και καινούργιο φόρεμα έραβε η Ιουλία. Το φορούσε και το πρόσωπό της έλαμπε:

-Πως σου φαίνομαι Βασιλική μου, την ρωτούσε χαριτωμένα:

-Είσαι νεράιδα κοριτσάκι μου- απαντούσε η Βασιλική και σκούπιζε τα μάτια της από συγκίνηση.

Αν παντρευόταν και η Βασιλική θα είχε και εκείνη μια κόρη όμορφη σαν την Ιουλία. Φτωχή αλλά όμορφη.

Γρήγορα έδιδωχνε αυτές τις σκέψεις. Δεν ήθελε να θυμάται την δική της πονεμένη ιστορία.

Ούτε στην Ιουλία, ούτε σε κανένα δεν είχε το μεγάλο μυστικό της η Βασιλική. Παράξενο γιατί σήμερα το θυμήθηκε καθώς ανέβαινε με δυσκολία, τις μαρμάρινες σκάλες για να πάει στο δωμάτιο του Αλέξανδρου.

-Έλα Θεέ μου- είπε από μέσα της. Τι μου ήρθε τώρα και θυμήθηκα αυτή την ιστορία. Σταμάτησε για λίγο έκανε τον Σταυρό της και ξεκίνησε να ανεβαίνει τα σκαλιά.

Παράξενο γιατί σήμερα έφερε στηνθύμησή της την Ιουλία.

Καθώς περνούσε ο καιρός κοπέλα έδειχνε κάπως θλιμμένη. Ενώ στην αρχή όταν επρόκειτο για δεξιώσεις η κοπελίτσα έλαμπε από χαρά. Όμως τώρα γιατί να μη νιώ-

DANCING TO THE GRAMOPHONE

θει τον ίδιο ενθουσιασμό;

-Υπέροχο το ροζ φόρεμά σου, Ιουλία αγάπη μου, της είπε η Βασιλική καθώς καθόταν στην καρέκλα και την καμάρωνε που στολιζόταν.

-Είσαι σαν την πριγκίπισσα του παραμυθιού. Καιρός να βρεθεί και ο ωραίος πρίγκιπας να σε ζητήσει από τους γονείς σου. Τόσοι νέοι γεμίζουν το μεγάλο σαλόνι σας κάθε φορά που έχετε δεξιώσεις.

Η Ιουλία την κοίταξε πονεμένα έβγαλε το μαντηλάκι της έβαλε ξαφνικά τα κλάματα και έπεσε στα γόνατα της Βασιλικής και συνέχιζε να κλαίει με αναφιλητά.

-Δεν πρόκειται να βρεθεί ποτέ ο πρίγκιπας Βασιλική μου. Ο πρίγκιπας ο δικός μου έφυγε πονεμένος στο εξωτερικό και δεν θα ξαναγυρίσει ποτέ είπε η Ιουλία και συνέχιζε να κλαίει.

Αννούχησε η Βασιλική. Πρώτη φορά έβλεπε την Ιουλία να κλαίει τόσο γοερά. Σήκωσε το κεφαλάκι του κοριτσιού και κρατώντας το πρόσωπο της με τις παλάμες των χεριών της, με τρυφερότητα, σαν χάδι σαν στοργή την ρώτησε απορημένη

-Τι λες κοριτσάκι μου. Πρώτη φορά σε ακούω να μου λες τέτοια ιστορία. Βρέθηκε ο πρίγκιπας σου και έφυγε πονεμένος. Γιατί ποιος τον έδωξε;

- Ο πατέρας μου Βασιλική, ο πατέρας μου.

-Γιατί;

Διότι ήταν φτωχός. Δούλευε γραμματέας στην τράπεζα του πατέρα μου. Εκεί τον γνώρισα. Πήγαινα συχνά να δω τον πατέρα μου,

βασικά πήγαινα για εκείνον. Μια μέρα καθώς μιλούσαμε και μου κρατούσε το χέρι πέρασε από την μεγάλη αίθουσα ο πατέρας μου και μας είδε. Καταλαβαίνεις τι έγινε. Εκείνον τον έδωξε στην στιγμή:

-Φύγε κάθαρμα τώρα από το γραφείο. Απολύεσαι από την υπηρεσία, του είπε μπροστά σε όλους τους υπαλλήλους και τους πελάτες, και γυρνώντας σε μένα με το ίδιο αγριεμένο ύφος πρόσταξε:

-Εσύ γύρνα σπίτι αμέσως.

Πότε έγινε αυτό; ρώτησε απορημένα η Βασιλική

-Πριν αρκετούς μήνες

-Σε εμένα γιατί δεν μου το είπες;

-Δεν ήθελα να σε στεναχωρήσω Βασιλική. Φοβήθηκα μη του βάλεις τις φωνές και σε διώξει και εμένα. Ούτε η μάνα μου το ξέρει. Με απείλησε να μη πω σε κανένα για εκείνο το περιστατικό.

-Κοριτσάκι μου, μωρό μου, μίλησε μου. Ανοιξε την καρδούλα σου, δεν πρόκειται να πω λέξη σε κανένα.

Ηρέμησε η Ιουλία, φίλησε στο μάγουλο την Βασιλική και της είπε:

-Κάποτε θα σου πω πολλά. Τώρα πρέπει να ετοιμαστώ με περιμένουν κάτω στο σαλόνι.

Πάντως εκείνο το βράδυ, υπήρξε μοιραίο για την Ιουλία.

(Η συνέχεια την επόμενη Τετάρτη)